

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GIANNINO OMERO GALLO

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΟΛΑΣ

ΤΑΝ η Πάολα Ρόστοβιτς εγνώρισε για πρώτη φορά τον Βλαδίμηρο Μιχαηλόφ, είχε περάσει πια τα τριάντα. 'Ο Βλαδίμηρος ήταν περίπου είκοσι χρόνων. Μά τον αγάπησε παράφορα, μ' έναν έρωτα τρελλό.

'Ο Μιχαηλόφ ήταν φοιτητής, ώριμος, με τολμηρή όψη και μάτια φωτεινά. Τά πλούσια ξανθά μαλλιά του έστεφανοναν ύπεροχα το όζρο πρόσωπό του.

"Ως την εποχή εκείνη, η Πάολα δεν είχε αγαπήσει κανένα. Γε' αυτό, μόλις γνώρισε τον Βλαδίμηρο, το έρωτικό πάθος πλημμύρισε την καρδιά της, σαν λάβα ηρασιείου. Πανταρμηνιά με το στρατηγό Ρόστοβιτς, ένα μεσοκοπο άντρα, αυταρχικό, βίαιο και βόνανο, δεν αίσθανονταν γι' αυτόν καμιά συμπάθεια.

"Όταν ο Βλαδίμηρος άκουσε την έρωτική έξομολόγησή της, έμεινε άποσβολωμένος από την ανέλπιστη εδύγχιά του. Νά αγαπάει αυτός, ένας άσημος φοιτητής από την Πάολα Ρόστοβιτς, που έλαμπε με την όμορφιά της μέσ' στ' άριστοκρατικότερα σαλόνια, που μπορούσε ν' αγαπήσει έναν πρόχειρο, έναν αυθάδη του Τσαίρου. Νά προτιμήσει αυτόν, το φτωχό παιδί ενός κατώ των περιχώρων της Μόσχας, απ' όλους τους πλούσιους είνγενεις που την τρυφούσαν! Αυτό ήταν κάτι σαν ύνευρο...

Με παιδική όση της εξέφρασε κ' αυτός την αγάπη του και την έβεβαίωσε ότι η καρφενική καρδιά του θα έπαύλε πια παντοτεινά γι' αυτή και θα μπορούσε να τού την κομμωτιάσει άποτε ήθελε...

Η Πάολα τον άκουγε χαρούμενη. Η δροσερή νεανική του φωνή έφτανε ός την καρδιά της σαν τους γοητευτικούς τόνους μιας οφράνας άρτας, σαν άγγελική μελωδία. Και τον έκρίτασε γλυκά κατάματα μ' ένα βλέμμα που φανέρωνε μια άνεγκραστη αγάλλιαση, μια άπύλητη εδύμωμονία, την εδύγχια της καρδιάς της...

Πέροσε κάμποσος καιρός. Μια ήμερα ο Βλαδίμηρος έλαβε ένα γράμμα από την αγαπημένη του Πάολα, στο όποιο του έγραφε, ότι ο άντρας της, ο στρατηγός Ρόστοβιτς, είχε κληθεί στην Πετρούπολη κατά διαταγήν του Τσαίρου, ότι έβριγε το ίδιο εκείνο βράδυ απ' τη Μόσχα κ' ότι θα τον περίμενε στις δέκα έξω από το μέγαρό της. Τού έγραφε ακόμα, ότι τα είχε κανονίσει όλα κ' ότι είχε συνεννοηθεί με την υπηρέτριά της να τον όδηγήσει άσφαλώς κοντά της.

Το γράμμα αυτό γέμισε το Βλαδίμηρο χαρά, τον έμέθεσε. Δεν ήθελε πια την όρα να νυχτώσει. Τά δευτερόλεπτα τού φάνονταν αιώνες. Άνιωμονόυσε να φτάσει η σπητή όρα, για να βρεθεί κοντά στη λατρεμένη του Πάολα...

Ενύχτωσε. Καί την όμορφη όρα, ο Βλαδίμηρος ξεκίνησε για το μέγαρο του στρατηγού Ρόστοβιτς. Ένώ όπισς η Πάολα περίμενε με άγονία, έξαμα άνοιξε η πότα της κάμαράς της και μπηξε μέσα ο άντρας της, χαμογελώντας είνονα.

Η Πάολα έγινε κατάγλυση. Κε' ενώ προσπαθούσε να πνίξει την ταραχή της, ο στρατηγός την πλησίασε και με τραχύ ύφος της είπε: — Πάολα, ήθελες να με άπειήσεις! Γελάσπρες όμοσ στούς ύπολογισμούς σου! Είχα καταλάβει προ καιρού τις σχέσεις σου με τον Βλαδίμηρο Μιχαηλόφ και για να το τελειώσω πια αυτή η κομμωδία, σέφτηκα να καταγύγω σ' ένα φέμμα. Σού είπα λοιπόν πός θαύεγα δήθεν για την Πετρούπολη. Έτσι νόμισες πός βρήρες την κατάλληλη ενάγρια κ' έγραψες όμείωση τού φίλου σου να σ' έπισεφθή άποφρα, χωρίς να έξερης ότι το γράμμα σου θα τώφερε σε μένα ή γρηά Κατερίνα, η υπηρέτριά μας, με την όποία είχα συνεννοηθεί!...

Η Πάολα τον άκουγε με σπικμένο το κεφάλι, σοριασμένη σ' ένα νύδα, χωρίς να μωρή ν' άφθρονη λείξει. — Ο στρατηγός Ρόστοβιτς, άφού έκαμε μερικά νευρικά βήματα πάνω-κάτω, έξακολούθησε με το ίδιο άσπρηό ύφος: — Καί τώρα θα θέλεις, βέβαια, να μάθης τί έκανα; Άκουτε λοιπόν:

Άφού διάβασα το γράμμα σου, τώλεισα πύλη προσεχτικά και είπα της γρηάς Κατερίνας να το πάη σπών άγασπημένο σου Μιχαηλόφ. Έπειτα πήγα και συνάντησα τον παιλό μου φίλο, στρατηγό Σέργιεβιτς, φρούραρχο της Μόσχας, και τού είπα, ότι μού είχα άποκαλίψει μια μηδενιστική σνομωσία κ' ότι άποφρα στις δέκα ένας από τοús σνομωτότες θα ρχόταν στο μέγαρό μου για να με δολοφονήσ!

"Ο φρούραρχος ταράχτηκε άκούγοντας τά λόγια μου και διέταξε όμείσος μερικούς άσπινωκούς να φρουρούν το μέγαρό μας. Έτσι, όταν προ όλίγου ξεκίνησε ο φίλος σου, άντι να τον ύποδεχτή η υπηρέτριά μας και να τον όδηγήσει κοντά σου, τον άρπαξάν οι άσπινωκοί!

Η Πάολα πνιγόταν τώρα από τά άναρτύλητά της. 'Ο σπαταγμός της καρδιάς της την είχε εκμυθένει και την έκανε να φάνετα σαν ζωντανό άγάλμα Πόνου.

— Δεν πού τά είπα ακόμα όλα, έξακολούθησε σαρμαστικά ο στρατηγός. Τη στιγμή αυτή, ο αγαπημένος σου βόλκεται στη φυλακή κ' ο φρούραρχος Σέργιεβιτς τού έξηγεί, ότι προ καιρού η άσπινωμία ήξερε πός ήταν μέλος μιας έτασερίας μηδενιστών, ότι η γυναίκα που νόμισε, ότι τον αγαπούσε, σ' όδηλάθ, ήταν άπύλοστατα κατάσπασος της άσπινωμίας κ' ότι η άνομνη συνέντευξί σας, ήταν μια παγίδα για να σπύληφθ!

Έτσι ο φλαχάκος μας θα πιστέμη, ότι σ' η ίδια τον παρόδοσε στα χέρια του δημόου, σ' με την όποία έπρόκειτο να περάσει άποφρα μια γλυκιά νύχτα έρωτος!

Τελειώνοντας τη φράση του (αυτή, ο στρατηγός Ρόστοβιτς βγήκε έξω απ' το δωμάτιο της γυναίκας του, άφίνοντάς την ψυχώς σνταρμωμένη, θλιμμένη άπαρηγόρητα, εκμυθένεισμένη)...

Ο Γάλλος συγγραφέυς Φραγκίσκος Σαρσά, με τη γυναίκα του. (Σκίτσο του Φασιέ).

'Ο Βλαδίμηρος Μιχαηλόφ, κλεισμένος στη φυλακή του, ύπόμεινε τη φριχτή δοκιμασία του, με θάρρος κ' έγκρατάρηση. Γιατί να ύπερασπισή τον έναντό του, άφού δεν είχε λάβει μέρος σ' καμιά σνομωσία; Τι θα τού χρησίμευε η σπτορία της ζωής του; Γιατί να ζούσε πια; Γε' αυτό, όταν τον άνέφροναν, δεν ύπερασπίστηκε καθόλου τον έναντό του. Άσπεναντίας μάλιστα άποδέχτηκε όλες τις κατηγορίες που τού άρηθόναν.

Η ήμερα της δίνας δεν άργησε να φτάσει.

Η αίθουσα του δικαστηρίου ήταν γεμάτη. Οι περίεργοι ήθελαν να ύδων τον νεαρό μηδενιστή. 'Ο Βλαδίμηρος, όταν ήρθε η όρα ν' άπολογηθή, συγκέντρωσε όλο το θάρρος του και όμολόγησε την ένοχή του.

Έξαμα όμοσ μια νέα γυναίκα παρουσιάστηκε μπροστά στούς δικαστάς μαυρογυιμένη. Έπάρωσε το πικρό πέλο που σκέπασε το πρόσωπό της και με σταθερή φωνή είπε:

— Κύριοι δικαστά, Είμαι η Πάολα Ρόστοβιτς, η σύγμος του στρατηγού Ρόστοβιτς!

Έπειτα, γυρίζοντας προς το μέρος του κατηγορουμένου, έπρόσθεσε:

— Σ' εύχαριστά, Βλαδίμηρε, γιατί δεν ήθελές να εκθέσης την τιμή μου. Γε' αυτό κ' εγώ, εκτιμώντας την ύπεροχη αιδουσία σου, ήθα να διαφωτίσω τη βελούδη αυτή ύπόθεση και να άποκαλίψω στούς δικαστάς όλη την αλήθεια, την αραγματική αλήθεια.

Κύριοι δικαστά! Είχε φέμμα ότι ο Βλαδίμηρος Μιχαηλόφ είνε μηδενιστής κ' ότι την όρα που συνελήφθη έξω απ' το σπίτι μας, παραμόνευε δήθεν για να δολοφονήση τον άντρα μου! "Όχι! Όχι, ό! αυτά είνε ανήθικες σκεφασίες τού συζύγου μου...

"Ο Βλαδίμηρος Μιχαηλόφ είνε φίλος μου, λατρετός κ' αγαπημένος μου! Τη νύχτα που συνελήφθη, ρχόταν σε μένα, γιατί τον είχα προσκαλίσει κοντά μου! "Όλα τ' άλλα τά έδωμούργησε η έγγλυμιατική φαντασία τού στρατηγού Ρόστοβιτς, τον όποιο δεν θέλω πια ν' άναγνωρίσω για σύζυγο μου!

Υστερ' από την άποκαλίγη αυτή, όλοι έθαύμασαν τη γυναίκα εκείνη, η όποία δεν έδίστασε να εκθέσει την τιμή της για να σόσει τον άνθρωπο που αγαπούσε. Καί σνγανημένοι εξέσπασαν σ' έλευφιασκά και χαμογεσοτήματα.

'Ο Βλαδίμηρος κατάληφτος, είχε σκρωθεί όρθιος. Πλησίασε την Πάολα και της εφώνασε:

— Πάολα Ρόστοβιτς, η πράξι σας είνε ύπεροχη! Θέλετε να με

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

KZ'

Όλλος έκείνος μιλούσε στη Γοργώ για το γάμο τους και για ένα μεγάλο ταξίδι που θα καναν άμέσως κατόπιν στα νησιά.

Άκούοντας τα λόγια αυτά, ο έρωτευμένος νέος έλίσσαζε άπ' την όρμη του.

— Κατάρα!... έμοιγίζοις ανάμεσα στα δόντια του και θέλησε να όρμησει στο δωμάτιο της άπιστης φίλης του. Μά ο φίλος του τον έκραττησε και του θύμισε τον όρκο πουχε κάνει.

— Τώρα, του είπε, βεβαιώθηκες για την άπιστία της φίλης σου; Δεν σου μένει λοιπόν παρά να δείξεις, ότι είσαι άντρας και να κρατήσεις την υπόσχεσή σου.

Ο Νικίας έβγαψε τότε το κεφάλι του κ' άνωλούθησε βουβός και λυπημένος το σύντροφό του.

Κι' όταν κατόπιν χώρισαν μπρός στην πόρτα του, ο Νικίας άνέθηκε σπίτι του, ζήτησε συγχώρησι άπ' τον πατέρα του και την άλλη μέρα έφυγε για τη Θεσσαλία.

Άλλη ώρα μετά την άναχώρησι των δύο είτατρούδων άπ' το σπίτι της Γοργώς, η Λαΐς, που δεν είχε καμιά διάθεσι να περάσει τη νύχτα μαζί με την έταίρα και κ' άποκαλυφθή το φύλο της, της πήρσε μερικά δώρα, την κάληνύχτισε με την υπόσχεσι, ότι θα ξαναγορίσει το παιδί κ' έφυγε για να μίν ξαναγορίσει παιά ποτέ.

Την επομένη, η Λαΐς δέχτηκε την επίσκεψι της μητέρας του Νικία, η όποια την εύχαριστήσε θερμά γιατί είχε γλυτώσει το παιδί της άπ' τα βόδια της ώραιάς Γοργώς.

Έκτος άπ' την όμορφιά, την καλωσύνη και τη μόρφωσή της, η Λαΐς φημιότανε ακόμα για την έξυπνάδα της.

Όταν την πρωτογνώρισε ο διάσημος γλύπτης Μύρων, την έρωτεύτηκε τρελλά και έκανε σαν μικρό παιδάκι για να την πείσει να δεχτή τον έρωτά του. Μά ήτανε πάρα πολύ γέρος παιά.

Άρχει να σημειωθή, σχετικά με την ηλικία του, ότι είχε χρησιμοποιεί, επί πολλά χρόνια, άσκαλος του μεγάλου Σκότα κ' ότι ο Σκότας την έποχι έκείνη ήταν πενήντα έτών!

Η Λαΐς λοιπόν, δεν έννοούσε να δώσει την καρδιά της σ' έναν ξεκουραμένο γέροντα κ' άπό την πρώτη μέρα που παρουσιάστηκε ο Μύρων στο σπίτι της και της εξέφρασε τον έρωτά του του είπε :

— Καλέ μου Μύρων, μίν ξεχνάς, ότι σύ μίν είσαι γέρος, έγώ

σώσετε και για να το πετύχετε αυτό, δέχστε να καταστραφίτε οσεί! Έγώ όμως δεν δέχομαι αυτή τη θυσία σας! Το δικαστήριο έχει άποδείξει της ένοχής μου. Και ή άπόφασίς του δεν μπορεί να μεταβληθή με όσα ψέματα ήρθατε να πτήτε έδώ για να με σώσετε!

Ω! τί ύπεροχη άποδοσία! Ένώ ή Πάολα έθυσίαζε την τιμή της για να σώση τον άγαπημένο της, ο Βλαδίμηρος έθυσίαζε τη ζωή του, για να μίν άτακαθή έκείνη!

Τότε ή έρωτευμένη γυναίκα θέλησε να ξαναμύληση, μά ο πρόεδρος του δικαστηρίου διάταξε να τη βγάλουν έξω από την αίθουσα, μη θέλοντας να δυσφημισθή ή γυναίκα ενός στρατιγού, όμολογώντας δημοσία πως ήταν φίλη ενός φοιτητού.

Ο Βλαδίμηρος Μιχαηλώφ καταδικάστηκε σέ θάνατο.

Την άλλη μέρα που θα γνόταν ή έκτέλεσις, ο στρατηγός Ρόστοβιτς, για να έκδικηθή τη σύγγό του, την υποχρέωσε να παρακαλουθήσι από το παράθυρο του μεγάρου του, που έβλεπε σέ μια πλατεία, τον άταχονισμό του λατρευμένου της.

Όταν το σώμα του άτυχού νέου έπαψε να σωλείη έπάνω στην άγρόνη, ή Πάολα έσπασε σέ άκράτητα γέλια.

Είχε τρελλαθεί!...

GIANNINO GALLO

δε πολύ νέα. Θα μπορούσα να δεχτώ τον έρωτα ενός νέου, μά όχι κ' ενός γέρου, σαν εσένα. Αν θέλεις νάχης ύπομονή, περιμένα... ύπομον να γεράσω κ' έγώ και τότε βλέπομε.

Ο Μύρων πήρε κατάχαρδα τα λόγια αυτά της Λαΐδος κ' επειδή δεν έννοούσε ν' άτελειστη έτοι εύκολα... έβασε την ίδια νύχτα τα μαλλιά του κατάμιαρα!...

Την άλλη μέρα φτειασιδούθη, στολίστηκε και νομίζοντας πειά πως είχε γίνει... νέος, ξαναπήγε στο σπίτι της Λαΐδος, της προσέφερε λούσια δώρα και άρχισε άμέσως να της μιλάει για τον έρωτά του.

Η Λαΐς γέλασε για το άπλοικό τέχνασμα που είχε μεταχειρισεί ο γηραιός γλύπτης και προσποικιμένη, ότι δεν τον άνεγνώρισε, του είπε :

— Τί άνόητος που είσαι, νεαρέ μου. Μου ζητάς κάτι, που χδές άκριβός το άργήθηκα στον πατέρα σου!...

Ο γλύπτης κατάλαβε πειά πως είχε γελοιοποιηθεί κ' έβγαλε τρέχοντας, καταντροσιασμένος.

Όπόσο με τον καιρό και με την ύπομονή κατόρθωσε να τον συγκαταλέξη ή Λαΐς μεταξύ των φίλων της και να τον καλή τακτικά στα εβδομαδιαία συμπόσιά της.

Κάποτε πάλι, ένας νεαρός Άθηναίος είτατρούδης, ζήτησε τον έρωτα της ώραιάς έταίρας κ' επειδή έκείνη τού άρνείταν, πήρε ύφος άπελπισμένο και της είπε :

— Καταλαβαίνω γιατί δεν θέλεις να γίνης δική μου. Δεν πιστεύεις, ότι σ' αγαπώ ειλικρινώς. Λοιπόν, κ' έγώ θ' αυτοκτονήσω μπροστά σου. Έτσι μόνο θα πείσθης για την άγάπη μου...

Κουτός που είσαι, καίμενε, του άπάντησε ή Λαΐς. Νεαφέλις λοιπόν, ότι ή αυτοκτονία εινε άπόδειξις ειλικρινούς κ' αιώνας άγάπης; Γελείσαι, νεαρέ μου. Για να ζάνης μά γυναίκα να βεβαιωθή, ότι την αγαπάς, πρέπει να της δίνης κάθε μέρα άποδείξεις της άγάπης σου. Ένώ ή άπόδειξις της αυτοκτονίας δεν μπορεί να δοθή σταρά μόνο μά φορά.

Άλλοτε πάλιν, ένας επίσης Άθηναίος θαυμαστής της Λαΐδος προσπαθούσε να την συγκαμήση με λυρικές και ποιητικές εκφράσεις, για να έπατήχη τον έρωτά της.

— Για τ' όνομα της Άφροδίτης! της έλεγε. Λυτήσου με και σβόσε τη φωτιά που μύχνης άνάμει μέσ' στα στήθη μου.

— Είσαι άνόητος, φίλε μου, του άπάντησε ή πνευματώδης έταίρα. Με αυτό που μου ζητάς, με την άγάπη μου δηλαδή, όχι μόνο δεν σβόνει ή έρωτική φωτιά, αλλά εινε σαν να της ριζίν κανείς λάδι, για να φουττώση περισσότερο...

Όταν ο Άθηναίος ρήτορ Δημοσθένης πήγε πάλι στην Κόρινθο, έπίτηδες για να έπισκεφθή τη Λαΐδα, πάσανε μεταξύ των άλλων κουβέντα και για τη φιλαργυρία, ή όποια ήταν το μεγάλο έλάττωμα του Ξεκουραμένου ρήτορος.

— Η γενναιωδορία, είπε ο Δημοσθένης στη Λαΐδα, εινε έλάττωμα, για τον άπλοίστατο λόγο ότι χρησιμεύει ως μάσκα της ματαιοδοξίας.

— Κι' ή ταγγουνά, του άποκρίθηκε τότε ή έξυπνοτάτη Λαΐς, εινε μά μεγάλη άνοησία. Οί ταγγουνήδες πιστεύουν άνόητος, ότι ή εύτυχία έγκειται στο χρέμμα, ενώ το χρέμμα εινε άπλόως το μέσον για να άποκτά κανείς την εύτυχία.

Έπίσης, όσάκις γινόταν λόγος για τους στοιχείους φιλοσόφους και για την άδιαφορία που έδειχναν για τις άπολαύσεις της ζωής, ή Λαΐς έλεγε κοινώντας χαρακτηριστικά το κεφάλι της :

— Κι' όμως χτυπάνε κ' αυτοί συχνά την πόρτα μου και τις πόρτες των άλλων έτατρούδων, ύπως κ' όλοι οι άλλοι άνδρες!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνείχεια.

